

Arrest

nr. 347 852 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
 Vaderlandstraat 32
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2025 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 21 augustus 2025 tot weigering van verlenging tijdelijk verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. SOENEN en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, met Syrische nationaliteit, kwamen in 2017 naar België met een visum D, B11, i.f.v. hun minderjarige kind, A. A. E.

Zij werden op 9 mei 2017 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en een A-kaart op 7 augustus 2017. Dit in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 oktober 2022 stelt de verwerende partij vast dat niet langer voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, met geldigheid tot 25 juli 2023, jaarlijks verlengbaar en waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden,

en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 15 juni 2023 en 7 juli 2023 hebben de verzoekende partijen documenten overgemaakt voor de verlenging van de verblijfskaarten van beperkte duur. De verwerende partij heeft op 21 september 2023 bijkomende bewijsstukken opgevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, in de vorm van een inventaris. De instructie met betrekking tot de inventaris werd op 13 oktober 2023 betekend aan de verzoekende partijen.

Als reactie ontvangt de verwerende partij op 24 oktober 2023 aanvullende documenten. Na analyse van deze stukken concludeert de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde wegens ten laste zijn van de openbare overheden. Op basis hiervan wordt op 17 november 2023 een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie werden de verzoekende partijen geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan. Verder bevatte deze instructie de uitnodiging alle documenten over te maken die zij noodzakelijk achten in het kader van een onderzoek van hun dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13, §3 van de Vreemdelingenwet. Dit hoorrecht wordt op 17 januari 2024 aan de verzoekende partijen betekend.

Als reactie op het hoorrecht worden aanvullende stukken overgemaakt op 6 februari 2024, 13 mei 2024, 28 oktober 2024 en op 2 juni 2025.

Uit de OCMW-attesten van 2 februari 2024 blijkt dat de verzoekende partijen nog steeds afhankelijk zijn van openbare overheden en dat dit voor beiden reeds het geval was sinds ten minste 17 maart 2023. De verwerende partij stelt hieruit vast dat de verzoekende partijen al geruime tijd en tot op heden niet voldoen aan één van de basisvoorwaarden van de machtiging tot verblijf, namelijk het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Op 21 augustus 2025 worden ten aanzien van de verzoekende partijen de beslissingen tot weigering van verlenging tijdelijk verblijf afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissingen.

Op 10 september 2025 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot internationale bescherming in.

De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

*"A., M. A.
Geboren op (...) te Aleppo
Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)
Verblijvende te (...)*

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 25/07/2023 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam naar België met een visum D, B11, dit i.f.v. zijn minderjarige kind, A. A. E. (RR. (...) hierna de referentiepersoon). Hij werd op 09/05/2017 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en een A-kaart op 07/08/2017. Dit in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Op 12/10/2022 stelde onze dienst vast dat niet langer voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, met geldigheid tot 25/07/2023, jaarlijks verlengbaar en waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 15/06/2023 en 07/07/2023 heeft de betrokkene documenten overgemaakt voor de verlenging van zijn verblijfskaart van beperkte duur. Onze dienst heeft op 21/09/2023 bijkomende bewijsstukken opgevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, in de vorm van een inventaris. De instructie met betrekking tot de inventaris werd op 13/10/2023 betekend aan de betrokkene. Als reactie ontvingen wij

op 24/10/2023 aanvullende documenten. Na analyse van deze stukken concludeerde onze dienst dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde wegens te laste zijn van de openbare overheden. Op basis hiervan werd op 17/11//2023 een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan en dat onze dienst overweegt om de machtiging tot verblijf te beëindigen.

Verder bevatte onze instructie volgende: Het staat u vrij om ons alle documenten over te maken die u noodzakelijk acht in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: "De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10,§1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dit hoorrecht werd op 17/01/2024 aan de betrokkene betekend.

Als reactie op ons hoorrecht werden aanvullende stukken overgemaakt op 06/02/2024, 13/05/2024, 28/10/2024 en op 02/06/2025. De volgende documenten werden overgemaakt vanaf het moment van de verlengingsaanvraag op 15/06/2023, alsook aanvullende documenten naar aanleiding van onze instructies:

-attest OCMW-steun op naam van de betrokkene en op naam van zijn partner dd. 17/03/2023, dd.06/04/2023, dd.02/02/2024

-attest geen OCMW-steun op naam van de referentiepersoon dd.06/05/2024

-een blanco uittreksel uit het strafregister dd.15/06/2023 en dd.05/05/2023 op naam van de betrokkene

-attest van gezinssamenstelling dd.16/04/2023

-attest CM dd. 18/04/2023, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon, betrokkene en haar partner zijn aangesloten bij de mutualiteit

-deelcertificaat van de opleiding voorbereiding Latijns schrift op naam van betrokkene dd.24/10/2017, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd

-attest van Leerpunt op naam van de betrokkene dd.04/05/2021, waarin wordt verklaard dat voor hem maximale niveau van alfabetisering NT2 heeft bereikt in de context van hun aanbod

-deelcertificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 op naam van betrokkene dd.03/12/2019, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd

-attest inburgering op naam van de partner van betrokkene dd. 25/06/2019, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd, eveneens deelcertificaatsupplement.

-certificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 op naam van de partner van betrokkene dd.30/06/2019, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd

-aanvraagformulier juridische tweedelijnbijstand geldig vanaf 14/02/2023 op naam van de partner van betrokkene, ondertekend op 06/04/2023

-brief van de referentiepersoon waarin de situatie van de betrokkene en hun zelf wordt toegelicht

-bevestiging van de Dimona aangifte op naam van de referentiepersoon

-arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon bij AGO Jobs & HR, uitzendarbeid voor student

-loonfiches op naam van de referentiepersoon van de periode 20/12/2021 t.e.m. 23/12/2021, van 02/02/2022 t.e.m. 08/02/2022, van 19/03/2022, van 21/03/2022 t.e.m. 08/04/2022, van 16/04/2022 t.e.m. 30/04/2022, van 07/05/2022 t.e.m. 31/05/2022, van 06/06/2022 t.e.m. 17/06/2022, van 31/01/2024 t.e.m. 01/02/2024, van 06/02/2024 t.e.m. 09/02/2024, van 26/02/2024 t.e.m. 29/02/2024, van 06/03/2024 t.e.m. 08/03/2024, van 11/03/2024 t.e.m. 29/03/2024, van 17/04/2024 t.e.m. 18/04/2024 en van 25/04/2024 t.e.m. 26/04/2024, van 24/06/2024 t.e.m. 28/06/2024, van 11/07/2024 t.e.m. 12/07/2024, van 02/09/2024 t.e.m. 24/09/2024, van 30/09/2024 t.e.m. 02/10/2024, van 07/20/2024 t.e.m. 08/10/2024 en van 15/10/2024 t.e.m. 17/10/2024

-loonfiches op naam van de referentiepersoon van de maanden 01/2022 en van 05/2023

-certificaat van onderbreking van activiteit op naam van de referentiepersoon dd.09/06/2023

-attest van Hogeschool Gent, resultaten academiejaar 2022-2023 op naam van de referentiepersoon en aanvraag studieprogramma 2023-2024 en inschrijvingsattest academiejaar 2024-2025

-bijlage 15 op naam van betrokkene en op naam van zijn partner dd. 30/01/2024

-individuele rekening van het jaar 2019, van 2020, van 2021, 2022, 2023 en van 2024 op naam van de referentiepersoon

-fiche nr. 281.10 van het jaar 2021, van 2022 en van 2023 op naam van de referentiepersoon

-attest FOD Sociale Zekerheid, betreffende erkenning van handicap op naam van de betrokkene dd.23/02/2023 en zijn partner dd.07/03/2022

-vragenlijst medische getuigschrift op naam van de betrokkene dd.01/02/2024, eveneens medische verslagen van UZ Gent dd.25/02/2022, dd.07/07/2022, dd.09/11/2023, dd.10/11/2023

-attesten van Wijkgezondheidscentrum De Kaai, dd. 22/04/2022, dd.21/06/2022 en dd.12/04/2023, waarin de gezondheidstoestand van de betrokkene en haar partner (dd. 12/04/2023) wordt weergegeven en verklaard wordt dat zij niet in staat zijn om op de reguliere arbeidsmarkt te functioneren
-medische attesten/verslagen UZ Gent op naam van de partner van betrokkene dd.21/02/2022, dd.15/04/2022 en dd.21/12/2022

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na de betekening van onze instructie van 17/11/2023 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

De betrokkene werd via ons hoorrecht op 17/11/2023 duidelijk geïnformeerd over de na te leven voorwaarden van artikel 13, §1, inzake toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien uit het OCMW-attest van 02/02/2024 blijkt dat hij nog steeds afhankelijk is van openbare overheden en dit al het geval was sinds ten minste 17/03/2023, stellen wij vast dat hij al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van zijn machtiging tot verblijf.

Er zijn attesten van geen OCMW-steun, DIMONA-aangiften, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een certificaat van onderbreking van activiteit, attesten van Hogeschool Gent, individuele rekeningen van de jaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024, alsook fiche nr. 281.10 van de jaren 2021, 2022 en 2023, allemaal op naam van de referentiepersoon. Hoewel de referentiepersoon studeert, werkt als student en geen OCMW-steun ontvangt, verandert dit niets aan het feit dat de betrokkene ten laste blijft van de openbare overheden en niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van zijn machtiging tot verblijf. Daarnaast heeft de referentiepersoon in haar motivatieschrijven voor de verlenging van de verblijfsmachtiging van haar ouders de gezinssituatie toegelicht. Zij stelt daarin: "Uw diensten vragen aan ons – of in feite aan 'mij' – dat ik stappen onderneem met het oog op werk.

Echter, ik ben nog steeds student en ontvang OCMW-steun aangezien ik nog niet in staat ben om volledig financieel onafhankelijk te zijn," en dat haar ouders om medische redenen niet in staat zijn om te werken. Ook stelt zij dat beiden zijn vrijgesteld van de taalvereisten. Dit schrijven van de referentiepersoon werd aan onze dienst overgemaakt op 24/10/2023. Uit het voorgelegde OCMW-attest op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij op datum 06/05/2024 geen OCMW-steun ontvangt. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat deze voorwaarde uit artikel 13, §1 betrekking heeft op de betrokkene.

Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt, zowel op zijn eigen naam als op die van zijn partner, samen met een ingevulde medische vragenlijst. Hiermee wil hij aantonen dat hij en zijn partner omwille van gezondheidsproblemen niet actief kunnen zijn op de arbeidsmarkt en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om niet ten laste te vallen van de overheid. Daarnaast zijn ook attesten van erkenning van een handicap voor beide personen overgemaakt. Om de ernst van hun medische situatie beter te kunnen beoordelen, werd advies ingewonnen bij de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor betrokkene werd bevestigd dat hij een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2022, 2023 en 2024 verschillende pathologieën werden vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te weten of de behandeling nog steeds nodig is. Wat de partner betreft: ook zij heeft een complexe medische voorgeschiedenis, maar de arts merkt op dat de meest recente medische documenten dateren van april 2023 — inmiddels meer dan twee jaar oud. Ook in dit geval is het niet mogelijk vast te stellen of de behandeling nog steeds nodig is.

Betrokkene heeft een deelcertificaat van de opleiding 'Vorbereitung Latijns schrift' overgemaakt, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd, evenals een deelcertificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1, eveneens met vrucht beëindigd. Verder is er een attest van Leerpunt waarop wordt verklaard dat hij het maximale niveau van alfabetisering NT2 heeft bereikt binnen het aanbod van deze organisatie. Daarnaast zijn een deelcertificaatsupplement, een certificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 en een attest inburgering, waarin staat dat deze met vrucht is afgerond, op naam van zijn partner in het kader van haar integratie en inburgering. Deze documenten beschouwen wij echter als standaardbewijzen van integratie die van elke vreemdeling die zich in België wil vestigen, verwacht worden. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte) inspanning en zijn daarom geen bewijs van een bijzondere band met of integratie in België. De attesten van het OCMW, zowel op naam van betrokkene als van zijn partner, waaruit blijkt dat leefloon werd toegekend, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling. Ze tonen uitsluitend aan dat leefloon werd of wordt ontvangen. Evenmin doen de volgende voorgelegde documenten afbreuk aan onze beslissing: het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene, de gezinssamenstelling, de attesten van de mutualiteit op naam van betrokkene, zijn partner en de referentiepersoon, de bijlage 15 en het aanvraagformulier voor juridische tweedelijnsbijstand. Deze stukken bewijzen slechts dat betrokkene een blanco strafregister heeft, wie deel uitmaakt van het gezin, dat zij

aangesloten zijn bij een mutualiteit, dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijlage 15 en dat er een aanvraag is ingediend voor juridische tweedelijnsbijstand. Ook deze documenten vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen dan ook niet leiden tot een verdere machtiging tot verblijf voor betrokkene.

Wat betreft de duur van het verblijf in het Rijk Betrokkene verblijft sinds mei 2017 in het Rijk. Hoewel aangenomen kan worden dat hij in de tussentijd bepaalde banden met België heeft ontwikkeld, blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij afbreuk doen aan onze conclusie. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets daarvan voorgelegd, ondanks het feit dat wij dit stipuleerden in ons hoorrecht. Hij heeft geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat terugkeer naar het land van herkomst volstrekt onmogelijk zou zijn. Aangezien betrokkene ongeveer 57 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven, nog steeds zijn moedertaal beheerst en rekening houdend met zijn leeftijd, wordt aangenomen dat (re)integratie in het land van herkomst haalbaar blijft. Er mag worden verwacht dat hij nog aansluiting kan vinden bij het maatschappelijk leven aldaar, en dat hij meer voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene: hij woont sinds zijn binnenkomst in het Rijk en tot op heden samen met zijn partner mevr. A. D. °1967 en hun zoon (de referentiepersoon) A. A. E. °1999. Het verblijf van zijn partner werd op dezelfde datum beëindigd. In het administratief dossier wordt ook een persoon vermeld die op hetzelfde adres woont, A. R. (RR. (...)), met de Belgische nationaliteit en aangeduid als "niet-verwant." Onze dienst kan niet nagaan wie deze persoon is, aangezien er geen verwantschap werd aangetoond. Betrokkene heeft hierover geen bijkomende informatie of documenten voorgelegd die de aard van deze relatie zouden kunnen verduidelijken. Het samenwonen van betrokkene met zijn zoon en A. R. (°1995), verandert niets aan onze beslissing. Deze samenwoning wijzigt niets aan het feit dat hij de aan hem gestipuleerde voorwaarden dient na te leven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is in het gezin. Ook blijkt uit niets in het dossier dat zijn gezinsleden plots minder goed zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder zijn aanwezigheid.

Wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst, stelt onze dienst vast dat betrokkene, ondanks zijn verblijf van ongeveer acht jaar in België, het grootste deel van zijn leven — ongeveer 57 jaar — heeft doorgebracht in het land van herkomst. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt waarom hij op termijn niet in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven of er zijn leven opnieuw zou kunnen opbouwen. Gezien zijn langdurige levensloop daar, acht onze dienst het niet onredelijk dat hij zich opnieuw al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst zou kunnen vestigen. Het is meer dan aannemelijk dat betrokkene zijn moedertaal nog steeds beheerst. Hij is momenteel ongeveer 65 jaar oud en bracht zijn kindertijd, jeugd en het grootste deel van zijn volwassen leven door in zijn land van herkomst. Er zijn geen elementen aangereikt die erop wijzen dat hij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Evenmin is het ondenkbaar dat er geen enkele (familiale) band meer zou bestaan met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliel te doen.

Wat betreft de medische elementen: Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt. Zoals eerder vermeld, heeft de arts van de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd dat betrokkene een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2022, 2023 en 2024 verschillende pathologieën zijn vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te beoordelen of de behandeling momenteel nog nodig is. De arts geeft daarnaast aan dat geen van medische aandoeningen, behalve in het geval van verergering van hartproblemen - reizen, met name per vliegtuig, onmogelijk maakt. Op basis hiervan oordelen wij dat betrokkene heden nog steeds terug kan keren naar Syrië.

Wij merken op dat zijn zoon begunstigde is van het statuut van subsidiaire bescherming. Onze dienst beweert niet dat hij, indien betrokkene eventueel terugreist naar zijn land van herkomst, hem moet vergezellen. Indien gewenst kunnen de contacten met hem via moderne communicatiemiddelen worden onderhouden. Indien betrokkene echter van mening is dat hij -net zoals zijn zoon- een statuut van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging op een andere basis wenst te bekomen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet gestipuleerde aanvraag in te dienen.

Deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene niet verder kan worden verlengd.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier.”

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

“A., D.

Geboren op (...)1967 te Aleppo

Nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 25/07/2023 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Betrokkene kwam naar België met een visum D, B11, dit i.f.v. haar minderjarige kind, A. A. E. (RR. (...)) hierna de referentiepersoon). Zij werd op 09/05/2017 in het bezit gesteld van een bijlage 15 en een A-kaart op 07/08/2017. Dit in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Op 12/10/2022 stelde onze dienst vast dat niet langer voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, met geldigheid tot 25/07/2023, jaarlijks verlengbaar en waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

Op 15/06/2023 en 07/07/2023 heeft de betrokkene documenten overgemaakt voor de verlenging van haar verblijfskaart van beperkte duur. Onze dienst heeft op 21/09/2023 bijkomende bewijsstukken opgevraagd met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, in de vorm van een inventaris. De instructie met betrekking tot de inventaris werd op 13/10/2023 betekend aan de betrokkene. Als reactie ontvingen wij op 24/10/2023 aanvullende documenten. Na analyse van deze stukken concludeerde onze dienst dat betrokkene niet voldeed aan de hierboven gestipuleerde voorwaarde wegens te laste zijn van de openbare overheden. Op basis hiervan werd op 17/11/2023 een onderzoek gestart in de vorm van een hoorrecht. In deze instructie hebben wij betrokkene geïnformeerd dat, op basis van de voorgelegde documenten, niet aan de voorwaarden voor verblijfsmachtiging werd voldaan en dat onze dienst overweegt om de machtiging tot verblijf te beëindigen. Verder bevatte onze instructie volgende: Het staat u vrij om ons alle documenten over te maken die u noodzakelijk acht in het kader van een onderzoek van uw dossier en in het bijzonder op basis van artikel 13§3 lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10,§1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Dit hoorrecht werd op 17/01/2024 aan de betrokkene betekend.

Als reactie op ons hoorrecht werden aanvullende stukken overgemaakt op 06/02/2024, 13/05/2024, 28/10/2024 en op 02/06/2025. De volgende documenten werden overgemaakt vanaf het moment van de verlengingsaanvraag op 15/06/2023, alsook aanvullende documenten naar aanleiding van onze instructies:

-attest OCMW-steun op naam van de betrokkene dd. 17/03/2023, dd.06/04/2023, dd.02/02/2024 en attesten OCMW-steun op naam van haar partner dd. 06/04/2023, dd.02/02/2024

-attest geen OCMW-steun op naam van de referentiepersoon dd.06/05/2024

-een blanco uittreksel uit het strafregister dd.15/06/2023 en dd.05/05/2023 op naam van de betrokkene

-attest van gezinssamenstelling dd.16/04/2023

-attest CM dd. 18/04/2023, waarin wordt bevestigd dat de referentiepersoon, betrokkene en haar partner zijn aangesloten bij de mutualiteit

-attest inburgering op naam van de betrokkene dd. 25/06/2019, dat succesvol behaald is

-certificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 op naam van de betrokkene dd.30/06/2019 die met vrucht is beëindigd

-aanvraagformulier juridische tweedelijnbijstand geldig vanaf 14/02/2023 op naam van de betrokkene, ondertekend op 06/04/2023

- brief van de referentiepersoon waarin de situatie van de betrokkene en hun zelf wordt toegelicht
- bevestiging van de Dimona aangifte op naam van de referentiepersoon
- arbeidsovereenkomst op naam van de referentiepersoon bij AGO Jobs & HR, uitzendarbeid voor student
- loonfiches op naam van de referentiepersoon van de periode 20/12/2021 t.e.m. 23/12/2021, van 02/02/2022 t.e.m. 08/02/2022, van 19/03/2022, van 21/03/2022 t.e.m. 08/04/2022, van 16/04/2022 t.e.m. 30/04/2022, van 07/05/2022 t.e.m. 31/05/2022, van 06/06/2022 t.e.m. 17/06/2022, van 31/01/2024 t.e.m. 01/02/2024, van 06/02/2024 t.e.m. 09/02/2024, van 26/02/2024 t.e.m. 29/02/2024, van 06/03/2024 t.e.m. 08/03/2024, van 11/03/2024 t.e.m. 29/03/2024, van 17/04/2024 t.e.m. 18/04/2024 en van 25/04/2024 t.e.m. 26/04/2024, van 24/06/2024 t.e.m. 28/06/2024, van 11/07/2024 t.e.m. 12/07/2024, van 02/09/2024 t.e.m. 24/09/2024, van 30/09/2024 t.e.m. 02/10/2024, van 07/10/2024 t.e.m. 08/10/2024 en van 15/10/2024 t.e.m. 17/10/2024
- loonfiches op naam van de referentiepersoon van de maanden 01/2022 en van 05/2023
- certificaat van onderbreking van activiteit op naam van de referentiepersoon dd.09/06/2023
- attest van Hogeschool Gent, resultaten academiejaar 2022-2023 op naam van de referentiepersoon en aanvraag studieprogramma 2023-2024 en inschrijvingsattest academiejaar 2024-2025
- bijlage 15 op naam van de betrokkene dd. 30/01/2024
- individuele rekening van het jaar 2019, van 2020, van 2021, 2022, 2023 en van 2024 op naam van de referentiepersoon
- fiche nr. 281.10 van het jaar 2021, van 2022 en van 2023 op naam van de referentiepersoon
- attest FOD Sociale Zekerheid, betreffende erkenning van handicap op naam van de betrokkene dd.23/02/2023 en haar partner dd.07/03/2022
- vragenlijst medische getuigschrift op naam van de partner van de betrokkene dd.01/02/2024, eveneens medische verslag dd.25/02/2022, dd.07/07/2022, dd.09/11/2023, dd.10/11/2023
- attest van Wijkgezondheidscentrum De Kaai, dd. 22/04/2022, dd.21/06/2022 en dd.12/04/2023, waarin de gezondheidstoestand van de betrokkene en haar partner (dd. 12/04/2023) wordt weergegeven en verklaard wordt dat zij niet in staat zijn om op de reguliere arbeidsmarkt te functioneren
- medische attesten/verslagen UZ Gent op naam van de betrokkene dd.21/02/2022, dd.15/04/2022 en dd.21/12/2022

Tot op heden heeft onze dienst geen bijkomende documenten ontvangen. Na de betekening van onze instructie van 17/11/2023 zijn, naast de reeds vermelde stukken, geen aanvullende documenten ingediend. Onze beoordeling is dan ook uitsluitend gebaseerd op de voorgelegde bewijsstukken en de raadpleegbare informatie in openbare databanken.

De betrokkene werd via ons hoorrecht op 17/11/2023 duidelijk geïnformeerd over de na te leven voorwaarden van artikel 13, §1, inzake toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Aangezien uit het OCMW-atteest van 02/02/2024 blijkt dat zij nog steeds afhankelijk is van openbare overheden en dit al het geval was sinds ten minste 17/03/2023, stellen wij vast dat zij al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van haar machtiging tot verblijf.

Er zijn attesten van geen OCMW-steun, DIMONA-aangiftes, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een certificaat van onderbreking van activiteit, attesten van Hogeschool Gent, individuele rekeningen van de jaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024, alsook fiche nr. 281.10 van de jaren 2021, 2022 en 2023, allemaal op naam van de referentiepersoon. Hoewel de referentiepersoon studeert, werkt als student en geen OCMW-steun ontvangt, verandert dit niets aan het feit dat de betrokkene ten laste blijft van de openbare overheden en niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van haar machtiging tot verblijf. Daarnaast heeft de referentiepersoon in haar motivatieschrijven voor de verlenging van de verblijfsmachtiging van haar ouders de gezinssituatie toegelicht. Zij stelt daarin: "Uw diensten vragen aan ons – of in feite aan 'mij' – dat ik stappen onderneem met het oog op werk. Echter, ik ben nog steeds student en ontvang OCMW-steun aangezien ik nog niet in staat ben om volledig financieel onafhankelijk te zijn," en dat haar ouders om medische redenen niet in staat zijn om te werken. Ook stelt zij dat beiden zijn vrijgesteld van de taalvereisten. Dit schrijven van de referentiepersoon werd aan onze dienst overgemaakt op 24/10/2023. Uit het voorgelegde OCMW-atteest op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij op datum 06/05/2024 geen OCMW-steun ontvangt. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat deze voorwaarde uit artikel 13, §1 betrekking heeft op de betrokkene.

Betrokkene heeft verschillende medische verslagen op haar naam en op naam van haar partner overgemaakt, samen met een ingevulde medische vragenlijst op naam van haar partner, als bewijs dat zij en haar partner door ziekte niet in staat zijn actief te zijn op de arbeidsmarkt en niet beschikken over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Daarnaast zijn ook attesten van erkenning van een handicap voor beide personen overgemaakt. Om de ernst van hun medische situatie beter te kunnen beoordelen, werd advies ingewonnen bij de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betrokkene betreft, werd bevestigd dat zij diverse medische voorgeschiedenis heeft met verschillende

pathologieën actief in de jaren 2021, 2022 en 2023. De arts merkt echter op dat de meest recente medische documenten dateren van april 2023 — inmiddels meer dan twee jaar oud, waardoor het niet mogelijk is vast te stellen of de behandeling nog steeds nodig is. Ook de partner heeft een complexe medische voorgeschiedenis met verschillende pathologieën vastgesteld in 2022, 2023 en 2024. Aangezien ook hier de documenten niet recent zijn, kan evenmin vastgesteld worden of de behandeling nog steeds nodig is.

Betrokkene heeft een deelcertificaatsupplement, een certificaat van de opleiding Nederlands — richtgraad 1 en een attest van inburgering, waarin staat dat deze met vrucht zijn afgerond, overgemaakt op eigen naam. Daarnaast zijn ook een deelcertificaat van de opleiding 'Vorbereitung Latijns schrift' en een deelcertificaat van de opleiding Nederlands — richtgraad 1 toegevoegd, beide met de vermelding dat de opleidingen met vrucht zijn beëindigd en een attest van Leerpunt op naam van haar partner, waarin wordt bevestigd dat hij het maximale niveau van alfabetisering NT2 heeft bereikt binnen het aanbod van deze organisatie. Deze documenten zijn overgemaakt in het kader van haar integratie en inburgering. Deze documenten beschouwen wij echter als standaardbewijzen van integratie die van elke vreemdeling die zich in België wil vestigen, verwacht worden. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte) inspanning en zijn daarom geen bewijs van een bijzondere band met of integratie in België. De attesten van het OCMW, zowel op naam van betrokkene als van haar partner, waaruit blijkt dat leefloon werd toegekend, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling. Ze tonen uitsluitend aan dat leefloon werd of wordt ontvangen. Evenmin doen de volgende voorgelegde documenten afbreuk aan onze beslissing: het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene, de gezinssamenstelling, de attesten van de mutualiteit op naam van betrokkene, haar partner en de referentiepersoon, de bijlage 15 en het aanvraagformulier voor juridische tweedelijnsbijstand. Deze stukken bewijzen slechts dat betrokkene een blanco strafregister heeft, wie deel uitmaakt van het gezin, dat zij aangesloten zijn bij een mutualiteit, dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijlage 15 en dat er een aanvraag is ingediend voor juridische tweedelijnsbijstand. Ook deze documenten vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen dan ook niet leiden tot een verdere machtiging tot verblijf voor betrokkene.

Wat betreft de duur van het verblijf in het Rijk Betrokkene verblijft sinds mei 2017 in het Rijk. Hoewel aangenomen kan worden dat zij in de tussentijd bepaalde banden met België heeft ontwikkeld, blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij afbreuk doen aan onze conclusie. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets daarvan voorgelegd, ondanks het feit dat wij dit stipuleerden in ons hoorrecht. Zij heeft geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat terugkeer naar het land van herkomst volstrekt onmogelijk zou zijn. Aangezien betrokkene ongeveer 50 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven, nog steeds haar moedertaal beheerst en rekening houdend met haar leeftijd, wordt aangenomen dat (re)integratie in het land van herkomst haalbaar blijft. Er mag worden verwacht dat zij nog aansluiting kan vinden bij het maatschappelijk leven aldaar, en dat zij meer voeling heeft met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene: zij woont sinds haar binnenkomst in het Rijk en tot op heden samen met haar partner mvr. A. D. °1967 en hun zoon (de referentiepersoon) A. A. E. °1999. Het verblijf van haar partner werd op dezelfde datum beëindigd. In het administratief dossier wordt ook een persoon vermeld die op hetzelfde adres woont, A. R. (RR.95010259685), met de Belgische nationaliteit en aangeduid als "niet-verwant." Onze dienst kan niet nagaan wie deze persoon is, aangezien er geen verwantschap werd aangetoond. Betrokkene heeft hierover geen bijkomende informatie of documenten voorgelegd die de aard van deze relatie zouden kunnen verduidelijken. Het samenwonen van betrokkene met haar zoon en A. R. (°1995), verandert niets aan onze beslissing. Deze samenwoning wijzigt niets aan het feit dat zij de aan haar gestipuleerde voorwaarden dient na te leven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is in het gezin. Ook blijkt uit niets in het dossier dat haar gezinsleden plots minder goed zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid.

Wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst, stelt onze dienst vast dat betrokkene, ondanks haar verblijf van ongeveer acht jaar in België, het grootste deel van haar leven — ongeveer vijftig jaar — heeft doorgebracht in het land van herkomst. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt waarom zij op termijn niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven of er haar leven opnieuw zou kunnen opbouwen. Gezien haar langdurige levensloop daar, acht onze dienst het niet onredelijk dat zij zich opnieuw al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst zou kunnen vestigen. Het is meer dan aannemelijk dat betrokkene haar moedertaal nog steeds beheerst. Zij is momenteel ongeveer 58 jaar oud en bracht haar kindertijd, jeugd en het grootste deel van haar volwassen leven door in haar land van herkomst. Er zijn geen elementen aangereikt die erop wijzen dat zij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Evenmin is het ondenkbaar dat er geen enkele (familiale) band meer zou bestaan met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliel te doen.

Wat betreft de medische elementen: Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt. Zoals eerder vermeld, heeft de arts van de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd dat betrokkene een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2021, 2022 en 2023 verschillende pathologieën zijn vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te beoordelen of de behandeling momenteel nog nodig is. De arts geeft daarnaast aan dat er sprake is van arbeidsongeschiktheid, maar dat geen van de genoemde aandoeningen, zelfs als er één van nog actief zou zijn - reizen, met name per vliegtuig verhindert. Op basis hiervan oordelen wij dat betrokkene heden nog steeds terug kan keren naar Syrië.

Wij merken op dat haar zoon begunstigde is van het statuut van subsidiaire bescherming. Onze dienst beweert niet dat zij, indien betrokkene eventueel terugreist naar haar land van herkomst, haar moet vergezellen. Indien gewenst kunnen de contacten met haar via moderne communicatiemiddelen worden onderhouden. Indien betrokkene echter van mening is dat zij -net zoals haar zoon- een statuut van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging op een andere basis wenst te bekomen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet gestipuleerde aanvraag in te dienen.

Indien betrokkene van mening is dat hij meent internationale bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient hij de in de wet voorziene procedure te volgen.

Let wel: deze beslissing houdt geen bevel in om het grondgebied te verlaten. Onze dienst concludeert louter dat het verblijf van betrokkene niet verder kan worden verlengd.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 18, 19, en 41 van het Handvest, van het hoorrecht, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 3, 6, 8, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 19, lid 2 van het Handvest, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het ‘respect voor de menselijke waardigheid’.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel als volgt toe:

“Daar dit verzoek tot nietigverklaring tegelijkertijd wordt ingediend met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, worden de middelen uiteengezet in dat verzoekschrift in extenso overgenomen.

5.1. Motiveringsplicht, zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker een weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf te betekenen.

- 5.1.1.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Dit volgt eveneens uit de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen – de specifieke situatie van de betrokken persoon – heeft rekening gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent hierop een wettelijk toezicht uit.

- 5.1.2.

De voorliggende beslissingen tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf laten na met alle feitelijkeheden rekening te houden, wat evident een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel.

Als er een bevel tot teruggedrijving wordt afgeleverd, dient deze ALLE feitelijkeheden en procedure-elementen te bevatten.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat alle feitelijke elementen en procedure-elementen in overweging werden genomen.

Zo werden de familiale omstandigheden van verzoeker alsook diens gezondheidssituatie niet of onvoldoende in overweging genomen.

Wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken bijkomende stukken vroeg van de betrokkenen, heeft zij deze steeds binnen de termijn van twee weken ontvangen.

De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg op 21 september 2023 bijkomende bewijsstukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon op. Verweerder heeft deze vraag op 10 oktober 2023 aan de verzoekers gewend. Op 24 oktober 2023 heeft verweerder de gevraagde stukken ontvangen.

Met betrekking tot de gezondheidssituatie en familiale omstandigheden van de verzoekers heeft zij nooit stukken gevraagd. Toch hebben de verzoekers het nodige gedaan om de Dienst Vreemdelingenzaken hierover te informeren.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de gezondheidssituatie van de verzoekers van belang is in dit kader, doch dat de informatie waarover zij bezit onvoldoende recent is, mag verwacht worden dat zij het nodige doet om aan meer recente informatie te komen – zoals zij gedaan heeft in oktober 2023 met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon – eerder dan dat zij overgaat tot een weigeringsbeslissing onder het mom van een gebrek aan informatie.

De Dienst Vreemdelingenzaken schrijft over A. R., kind van verzoekers, als volgt:

“In het administratief dossier wordt ook een persoon vermeld die op hetzelfde adres woont, A. R. (RR. (...)), met de Belgische nationaliteit en aangeduid als “niet-verwant.” Onze dienst kan niet nagaan wie deze persoon is, aangezien er geen verwantschap werd aangetoond. Betrokkene heeft hierover geen bijkomende informatie of documenten voorgelegd die de aard van deze relatie zouden kunnen verduidelijken.”

Dat het onzorgvuldig is van de Dienst Vreemdelingenzaken om niet simpelweg aan verzoekers te vragen om documenten die hun familiale relaties aantonen voor te leggen, net zoals zij dat in oktober 2023 met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dat hier sprake is van onzorgvuldig bestuur van verwerende partij.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

In casu schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Er werd minstens onvoldoende echter veeleer geen rekening gehouden met de werkelijke leefomstandigheden van verzoekers ;
o Dat verzoekers op leeftijd zijn ;
o Dat verzoekers weldegelijk ziek en gehandicapt zijn, en dat hun aandoeningen van dien aard zijn dat van hen niet mag worden verwacht dat zij opnieuw professioneel actief zouden worden, noch dat zich tot de arbeidsmarkt zullen wenden ;
o Dat verzoekers in België duurzaam verankerd zijn dankzij zeer frequent contact met hun kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen en een ruim netwerk aan vrienden en kennissen ;
o Dat zij natuurlijk niet kunnen terugkeren naar Syrië, rekening houdende met hun eigen fysieke toestand en de huidige problematieken in de Syrische staat.

- Het absoluut verbod op refoulement - welk risico overduidelijk aanwezig is ingevolge de verklaring van de verzoekers en de stukken die zij voorleggen -, werd niet in acht genomen.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat zij compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

- 5.2. Toereikende bestaansmiddelen van verzoekers

Verweerder stelt dat verzoekers niet in het bezit zijn van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Het kan niet worden ontkend dat verzoekers sinds geruime tijd afhankelijke zijn van steun van de openbare overheden.

Echter, bij de beoordeling van dit feit, moet rekening worden gehouden met de concrete toestand waarin beide verzoekers verkeren.

Vooreerst, zijn beide verzoekers dragers van een handicap die het verdienvermogen vermindert tot één derde of minder van wat een valide persoon kan verdienen. Bovendien kampt minstens tweede verzoeker ook met een belangrijke vermindering van de zelfredzaamheid.

Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de leeftijd van eerste verzoeker, wie de pensioenleeftijd heeft bereikt.

In de concrete omstandigheden waarin verzoekers verkeren voor wat betreft hun leeftijd en gezondheidstoestand, is niet langer professioneel actief kunnen zijn en terugvallen op openbare steun een feit dat nagenoeg iedere Belgische inwoner van een vergelijkbare leeftijd overkomt.

De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg op 21 september 2023 bijkomende bewijsstukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, m.n. de zoon van verzoekers A. A. E., op. Verweerder heeft deze vraag op 10 oktober 2023 aan de verzoekers gewend. Op 24 oktober 2023 heeft verweerder de gevraagde stukken ontvangen. Het betreft attesten van geen OCMW-steun, DIMONA-aangiftes, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een certificaat van onderbreking van activiteit, attesten van Hogeschool Gent, individuele rekeningen van de jaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024, alsook fiche nr. 281.10 van de jaren 2021, 2022 en 2023.

De zoon van verzoekers is een gedreven jongvolwassene die weldegelijk zijn beste beentje voorzet om tegemoet te komen aan de eisen van de Dienst Vreemdelingenzaken door zo goed als mogelijk te trachten in te staan voor de zorgen voor zijn ouders. Dit neemt echter niet weg dat hij, student zijnde, uit zijn aard beperkt is in zijn verdienpotentieel.

Door het nemen van deze weigeringsbeslissingen, in het licht van de feiten hierboven en hierna beschreven, maakt verweerder zich bijgevolg schuldig aan een schending van het redelijkheidsbeginsel.

- 5.3. Medische toestand van verzoekers

Eerste verzoeker is op vandaag op de pensioenleeftijd.

Eerste verzoeker lijdt aan allerhande medische kwalen. Hij lijdt onder andere aan arteriële hypertensie, hypercholesterolemie, diabetes type 2, hepatitis C, COPD en coronair drietaksliden.

De FOD Sociale Zekerheid heeft tenslotte bepaald dat hij drager is van een erkende handicap die zijn verdienvermogen vermindert tot één derde van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De geldigheidsperiode van deze handicap is bovendien bepaald van 1 november 2021 en voor onbepaalde duur.

Tweede verzoekster is op heden 58 jaren oud.

Tweede verzoekster lijdt ook aan belangrijke medische kwalen. Zo lijdt zij of heeft zij geleden aan onder andere obesitas, diabetes type 2, hernia omentalis, coronaire atherosclerose, sepsis, een gastric bypass, perforatie van de dunne darm, perforatie ter hoogte van de stapelnaad, bilaterale subsegmentaire longembolen, en een dunne darmobstructie.

De tweede verzoekster is tevens draagster van een erkende handicap. Zij leidt aan een vermindering van het verdienvermogen tot één derde of minder van wat een valide persoon door een of ander beroep op de algemene arbeidsmarkt kan verdienen. De geldigheidsperiode hiervan is van 1 augustus 2025 en van onbepaalde duur. Bovendien lijdt zij aan een vermindering van de zelfredzaamheid met 8 punten voor dezelfde termijn.

Meer uitgebreide informatie over hun gezondheidstoestand zal blijken uit de stukken gevoegd bij huidig verzoekschrift.

- 5.4. Duurzame verankering en familielevens in België

Verzoekers hebben bijzondere banden met België ontwikkeld.

Dit blijkt vooreerst uit de band die zij hebben opgebouwd met hun zoon A. A. E.

Deze schrijft als volgt:

“Ik ben de jongste zoon van M. en D., en ik woon samen met hen hier in België.

Voor mij zijn mijn ouders niet alleen mijn vader en moeder, maar ook mijn dagelijks houvast, mijn bron van steun en de basis van alles wat ik doe. Toen ik nog minderjarig was, heb ik hen via gezinshereniging naar België gebracht, omdat ik diep vanbinnen wist dat hun plaats hier is: dicht bij hun kinderen en dicht bij mij.

Sinds hun komst in 2017 hebben wij als gezin samen ons leven opgebouwd. Hun aanwezigheid is onmisbaar. Elke dag ervaar ik hoe belangrijk hun steun is, niet alleen voor mij, maar voor de hele familie die verspreid woont tussen België en Duitsland. Mijn ouders brengen ons samen, geven ons kracht en stabiliteit. Zonder hen zou ons gezin nooit hetzelfde zijn.”

Het mag dus blijken dat het gezin weldegelijk plots minder goed zelfstandig zou functioneren zonder de aanwezigheid van de verzoekers.

De aanwezigheid van een vader en moeder in het huishouden is weldegelijk van belang voor het functioneren van het huishouden, ook wanneer het huishouden vrij is van minderjarigen.

De zoon van verzoekers vervolgt:

“Het idee dat zij dit land zouden moeten verlaten, voelt voor mij ondenkbaar en pijnlijk. Hun gezondheid vraagt om nabijheid van hun kinderen, en hun hart ligt hier, bij ons. België is ons thuis geworden dankzij hun aanwezigheid. Ik steun met heel mijn hart en ziel hun aanvraag om hier te blijven, want het gaat niet enkel om verblijfsdocumenten, maar om onze familie, om onze menselijkheid en om het recht van kinderen en ouders om samen te leven.”

Ook mevrouw R. A. uit zich over het belang van de aanwezigheid van haar ouders in België. Zo schrijft zij onder andere.

“De aanwezigheid van mijn ouders bij mij in België is van groot belang, zowel voor mij als voor hen.”

En

“Mijn ouders zijn bovendien wettelijk nalevende personen met een goede reputatie en een positief gedrag. Hun voortdurende aanwezigheid in België vormt een positieve bijdrage aan de samenleving. Het toestaan van hun wettelijk verblijf draagt bij aan het behoud van de gezinsband en geeft hen het gevoel van stabiliteit en veiligheid dat zij nodig hebben.”

In de inventaris der stukken zijn, zoals vermeld, talloze aanbevelingsbrieven gevoegd.

Ook deze brief van kleindochter, L., van verzoekers springt in het oog.

L. (...) schrijft:

"Ik wil graag vertellen wat mijn grootouders M. en D. voor mij betekenen.

Sinds mijn kindertijd spelen zij een groot rol in mijn leven. Bij hen voel ik me altijd weljom geliefd en veilig. Ze luisteren naar mij, steunen mij in moeilijke momenten en geven me het gevoel dat ik nooit alleen ben. Hun aanwezigheid heeft mij geholpen om een zekerder en zelfzekerder te worden.

Het idee dat ze niet meer bij ons in België zouden kunnen blijven maakt mij bang en verdrietig. Het zou een leefte creëren die niemand anders kan vullen. Mijn grootouders zijn een onmisbaar deel van mijn leven en van onze familie. Ik hoop dat ze dicht bij ons mogen blijven, want zonder hen zou alles anders zijn."

Het mag blijken dat de aanwezigheid van verzoekers op het Belgisch grondgebied van het allerhoogste belang is voor hun naasten. Zij houden van hen, rekenen op hen en voelen een belangrijke nood aan hen.

De vaststelling vanwege verweerder dat nergens uit blijkt dat de aanwezigheid van verzoekers op dit moment onontbeerlijk is in het gezin strookt niet met de waarheid. De gevoegde brieven tonen aan dat de aanwezigheid van verzoekers weldegelijk onontbeerlijk is voor het gezin en de ruimere familie.

- 5.5. Land van herkomst

Verzoekers hebben de Syrische nationaliteit.

A. A., het kind van verzoekers met wie zij de gezinshereniging zijn bekomen, verkreeg internationale bescherming in België ten gevolge van belangrijke problematieken in hoofde van de familie A. met het Vrij Syrisch Leger.

Verzoekers kunnen onmogelijk terugkeren naar het land van herkomst daar de omstandigheden er volkomen onveilig zijn. De Belgische diplomatieke instanties raden reizen naar Syrië wordt bovendien ten stelligste af omwille van de beschreven volatiele veiligheidssituatie.

Zij schrijven als volgt:

"De veiligheidssituatie in heel Syrië blijft zeer volatiel.

Gedurende de maanden november en december 2024 namen gewapende groepen de controle over de steden Damascus, Aleppo, Homs en Hama, met als gevolg de installatie van nieuwe, de facto autoriteiten."

De diplomatieke diensten van België bemerken tevens de militaire operaties die het Israëlische leger in Syrië uitvoert. Israëlische luchtaanvallen blijven namelijk plaatsvinden in het hele land, met recent ook luchtaanvallen op doelwitten in Damascus.

De huidige situatie heeft tot slot ook geleid tot een toename van criminele en terroristische activiteiten. Op 22 juni 2025 vond er een aanslag plaats in een kerk in Dweil'a, een buitenwijk van Damascus, waarbij tientallen doden en gewonden vielen.

Zoals gezegd, zorgt dit voor een algemene instabiliteit die er nog langere tijd zou kunnen aanhouden.

De veiligheidssituatie in Syrië is dusdanig instabiel sinds december 2024, dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen reeds sinds december 2024 geen verzoeken om internationale bescherming vanwege Syriërs behandelt. Zij acht de situatie te onduidelijk om er een lijn door te trekken.

Bovendien, en terugkomend op de gezondheid van verzoekers, hebben zij weldegelijk nood aan constante medische opvolging. Dit is geïllustreerd door de medische attesten die bij dit verzoekschrift zijn gevoegd.

Zulke gezondheidszorg is in Syrië niet voorhanden. Wegens het jarenlang aanslepende conflict in Syrië is de medische infrastructuur in het land in elkaar gestort. Vele ziekenhuizen zijn vernietigd of gesloten en er is een schrijnend tekort aan geneesmiddelen. Bovendien, als gevolg van het escalerende geweld in het land is de voedselvoorziening niet langer gegarandeerd. Water is niet altijd en overal voorhanden.

Het Asielagentschap van de Europese Unie (hierna: EUAA) schrijft in haar Interim Country Guidance over Syrië van 20 juni 2025 als volgt:

"The humanitarian situation in Syria remains extremely critical. After more than 13 years of civil war, around 90% of the population lives in poverty and is largely dependent on humanitarian aid. Half of the country's infrastructure, including hospitals, schools and water supply systems, has been severely damaged or

destroyed. Access to basic services, such as medical care and education, is limited in many areas. International organisations such as the United Nations and NGOs are providing emergency aid, but financial resources are limited."

Op bladzijde 20 e.v. van haar Interim Country Guidance beschrijft de EUAA de verschillende actoren van vervolging en ernstige schade die in Syrië actief zijn. Hierbij maakt zij ook melding van het Vrij Syrische Leger, de gewapende militie waarvoor de familie van verzoekers het land heeft ontvlucht, en beschrijft zij

Het is bijgevolg bijzonder onzorgvuldig en onevenredig van verweerder om te besluiten en argumenteren dat de verzoekers, zeker in hun persoonlijke individuele situaties, zich opnieuw in het herkomstland zouden kunnen vestigen.

Verzoekers zijn stellig: er is geen re-integratie in het land van herkomst haalbaar. Zij kunnen geen aansluiting vinden bij het maatschappelijk leven aldaar.

- 5.5.1. Risico van refoulement

In Syrië bestaat op vandaag geen mogelijkheid meer voor verzoekers om een menswaardig privé- en gezinsleven te leiden. Terugdrijving naar Syrië zou daarom in hoofde van verzoekers ook het recht op een privé- en gezinsleven vervat in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie schenden.

Er is onmiskenbaar een nakende schending van het verbod op refoulement.

Het verbod van refoulement is verankerd in artikel 19, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de EU geformuleerd in termen die rechtstreeks zijn ontleend aan de artikelen 2 en 3 EVRM:

"Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar, dan wel worden uitgeleverd aan een staat waar een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen".

Tevens is dit verbod op refoulement ook verankerd in artikel 33 Internationaal Vluchtelingenverdrag.

Het non-refoulementbeginsel vormt de hoeksteen van het internationaal asielrecht!

Het verbod op refoulement verplicht lidstaten om zich te onthouden van het op enigerlei wijze uitwijzen of terugsturen van een persoon over de grenzen van grondgebieden of naar plaatsen waar ze mogelijk zullen worden blootgesteld aan vervolging, de doodstraf, foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit geldt ook voor illegale immigranten.

Bovendien brengt het beginsel van non-refoulement de positieve verplichting met zich mee om personen die om internationale bescherming verzoeken, toegang te verlenen tot het grondgebied en tot eerlijke en efficiënte asielprocedures om te bepalen of hun internationale bescherming moet worden verleend of niet.

Het verbod op refoulement is van toepassing op elke vorm van gedwongen verwijdering, waaronder, uitzetting, uitwijzing, uitlevering, informele overdracht („rendition”) en niet-toelating aan de grens.

Verzoekers terugdrijven naar Syrië zou in hun hoofde refoulement uitmaken.

Dat ook het EHRM het absolute karakter van het verbod op refoulement heeft bevestigd in de zaak G t. Zweden. Het absolute karakter verzet zich ertegen dat staten overgaan tot uitwijzing zonder dat er voorafgaand een beoordeling heeft plaatsgevonden van het reële risico op schending van artikel 3 EVRM. Als gevolg van dit absolute karakter en de kwetsbare positie van verzoekers om internationale bescherming is een staat verplicht, wanneer zij gewezen wordt op feiten die een persoon kunnen blootstellen op schending, proprio motu te onderzoeken of er een risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat.

Dat in casu de overheid weldegelijk op de hoogte is van de huidige, volatiele en onveilige situatie en geregelde schending van de mensenrechten in de Syrië voor mensen die verdacht worden van banden met de FETÖ! Bijgevolg was zij gehouden tot proprio motu onderzoek naar een risico op schending van artikel 3 EVRM bij het nemen van deze beslissing tot terugdrijving.

Dat zij volkomen heeft nagelaten dit risico te onderzoeken of nog maar in overweging te nemen.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het beginsel van zorgvuldig bestuur en de motiveringsplicht.

Dat terugdrijving naar Syrië ook een flagrante schending van het verbod op refoulement uitmaakt daar artikel 3 EVRM resoluut geschonden zou worden.

De beslissing tot terugdrijving schendt manifest de grondrechten.

- 5.6. schending van het recht op deelname aan de asielprocedure

Schending van het gewaarborgd recht op asiel en subsidiaire bescherming zoals verankerd in artikel 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoekers hebben reeds een verzoek tot internationale bescherming in België gedaan.

Door deze weigeringsbeslissing om hun verblijf in België te verlengen, wordt hun toegang tot de asielprocedure de facto bemoeilijkt.

Een voorbeeld hiervan is dat verzoekers sinds de weigeringsbeslissing van verweerder plots niet langer toegang hebben tot de OCMW tussenkomst waarop zij ook in het kader van de asielprocedure op gerechtigd zijn.

5.7.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet in deze zaak de redenen voor de vlucht van de verzoekers waarvan zijn nu kennis heeft genomen meenemen in haar beoordeling van het annulatieberoep door de verzoekers ingesteld tegen de bestreden weigeringsbeslissing.

Dit volgt uit het oordeel van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Maslov t. Oostenrijk van 23 juni 2008. Hierin oordeelde het Hof over een zaak betreffende een beroep die beweerde dat zijn uitzetting zijn recht op een gezinsleven op grond van artikel 8 EVRM zou schenden. Het Hof oordeelde als volgt over welke informatie in rekening moet worden genomen door nationale overheden en hoven in hun beoordeling van een potentiële schending van deze bepaling:

Paragraaf 93: "[...] the Court would point out that its task is to assess the compatibility with the Convention of the applicant's actual expulsion, not that of the final expulsion order. Mutatis mutandis, this would also appear to be the approach followed by the CJEU which stated in its Orfanopoulos and Oliveri judgment that Article 3 of Directive 64/221 precludes a national practice whereby the national courts may not take into consideration, in reviewing the lawfulness of the expulsion of a national of another member State, factual matters which occurred after the final decision of the competent authorities [...]. Consequently, in such cases it is for the State to organise its system in such a way as to be able to take account of new developments."

Uit de laatste zin kan worden afgeleid dat nationale rechtbanken rekening moeten houden met informatie die naar voren is gekomen nadat de uitvoerende macht haar besluit heeft genomen (lees: nadat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing tot terugdrijving heeft genomen). Hoewel het Hof de verplichting afleidt uit artikel 3 van Richtlijn 64/221, lijkt het erop dat het Hof een verplichting heeft vastgesteld voor nationale rechtbanken om feiten die slechts aan het ligt kwam na voornoemde besluitname te overwegen op grond van artikel 8 EVRM. Dit zou een verplichting voor nationale rechtbanken vormen om een ex nunc-onderzoek uit te voeren.

Het Hof hanteert dezelfde maatstaf voor haar in artikel 8-gerelateerde zaken als in zaken waarin de aanvrager beweert het risico te lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt dus aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de plicht op om informatie in overweging die naar voren is gekomen nadat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft besloten de aanvrager uit te zetten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet dus bovenstaande gedetailleerde uiteenzetting van het vluchtrelaas van de verzoekers mee in rekening nemen bij haar beoordeling van huidig annulatieberoep.

Deze plicht bestaat ook in artikel 3 EVRM-gerelateerde asielzaken.

De weigering om verblijfsrecht toe te staan aan verzoekers, welks overeenkomt met een terugdrijving naar Syrië, zou in hoofde van verzoekers zowel artikel 3 als 8 EVRM schenden. De ex-nunc beoordeling van de feiten moet dus a fortiori gebeuren.

Bovendien zijn verzoekers ook het voorwerp van een hangende humanitaire regularisatieprocedure (9bis).

5.8.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.

De gemachtigde van de minister voor Asiel en Migratie ging bij het beoordelen van huidige aanvraag uiterst onredelijk te werk.

De gemachtigde heeft de feitelijke situatie van de verzoekende partijen en de moeilijkheid tot onmogelijkheid om naar Palestina te gaan, niet correct beoordeeld.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

a)

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt”

(zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoekers belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoekers.

b)

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Onmogelijk kan volgehouden worden dat er een redelijke belangenafweging gebeurd is.

Gelet op de aanwezige omstandigheden kan onmogelijk geëist worden dat de verzoekende partij naar Syrië zou gaan.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt op dat het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 7 en 19 van het Handvest, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, en van het non-refoulementsprincipe. De bestreden beslissingen bevatten echter uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten, en zij hebben dan ook niet tot gevolg dat de verzoekende partijen het Rijk moeten verlaten, laat staan gedwongen zouden worden teruggedreven naar hun land van herkomst. Dit onderdeel van het enig middel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen voeren een schending aan van hun recht op asiel (artikel 18 van het Handvest), maar uit het administratief dossier blijkt dat zij op 10 september 2025 een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in België.

De verzoekende partijen voeren ook de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van het hoorrecht, maar uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verwerende partij bij brief van 17 november 2023 uitdrukkelijk aan de verzoekende partijen de kans heeft gegeven om alle voor hen nuttige informatie aan het bestuur voor te leggen. De verzoekende partijen maken het tegendeel niet aannemelijk. Zij maken een schending van artikel 41 van het Handvest noch van het hoorrecht aannemelijk.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 6 en 13 van het EVRM, maar leggen op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. Dit onderdeel van het enig middel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen voeren ook de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van het 'respect voor de menselijke waardigheid'. Niet alleen is de Raad geen enkel algemeen rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur bekend zoals 'het respect voor de menselijke waardigheid', bovendien leggen de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde beginselen zouden schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom evenmin ontvankelijk.

Artikel 13, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

De machtiging tot verblijf die verstrekt wordt voor beperkte duur op grond van artikel 9ter, wordt van onbeperkte duur bij het verstrijken van een periode van vijf jaar nadat de aanvraag tot machtiging werd aangevraagd.

De toelating tot verblijf krachtens artikel 10 geldt erkend voor een beperkte duur gedurende een periode van vijf jaar volgend op de afgifte van de verblijfstitel of in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3, 3bis of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend. Na afloop van deze periode wordt de toelating tot verblijf voor onbeperkte duur voorzover de vreemdeling nog steeds voldoet aan voorwaarden van artikel 10. In het tegenovergestelde geval weigert de minister of diens gemachtigde het verblijf van onbeperkte duur en kent een nieuw verblijf van beperkte duur toe, waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

In afwijking van het derde lid, dienen de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, f), voor de toekenning van een verblijf van onbeperkte duur, eveneens aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5.

In afwijking van het derde lid, ontvangen de familieleden van een vreemdeling die tot een verblijf van beperkte duur gemachtigd is, op wie artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van toepassing is, een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt.

In afwijking van het derde lid, ontvangen de familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die begeleid wordt. De toelating tot verblijf wordt van onbeperkte duur wanneer de vreemdeling die begeleid wordt over een verblijf van onbeperkte duur beschikt en voor zover het familielid nog steeds voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 en geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid.

De Koning bepaalt de geldigheidsduur van de verblijfstitel die wordt uitgereikt aan de vreemdeling die gemachtigd is of toegelaten is tot een verblijf van onbeperkte duur.

De in artikel 10bis, §§ 1 tot 6, bedoelde familieleden ontvangen een verblijfstitel met dezelfde geldigheidsduur als de verblijfstitel van de vreemdeling die vervoegd wordt."

Uit de hierboven vermelde feiten blijkt dat de verzoekende partijen in 2017 naar België kwamen met een visum D, B11, in functie van hun op dat moment minderjarige kind, A. A. E. Zij werden op 9 mei 2017 in het

bezit gesteld van een bijlage 15 en van een A-kaart op 7 augustus 2017. Dit in het kader van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2022 stelt de verwerende partij vast dat niet langer voldaan werd aan de voorwaarden van artikel 10. Bijgevolg werd het onbeperkt verblijf geweigerd en werd een nieuw verblijf toegekend op basis van artikel 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet met geldigheid tot 25 juli 2023, jaarlijks verlengbaar en waarvan de vernieuwing onderworpen is aan het bezit van toereikende bestaansmiddelen, om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, en van een ziektekostenverzekering die alle risico's dekt, en voor zover de vreemdeling geen gevaar vormt voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Voormeld artikel 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dus uitdrukkelijk dat het bezitten van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, een noodzakelijke voorwaarde is voor de verlenging van het beperkte verblijfsrecht. De wet voorziet geen enkele uitzondering op deze voorwaarde.

De motieven van de bestreden beslissingen die stellen dat *“Aangezien uit het OCMW-atteest van 02/02/2024 blijkt dat hij nog steeds afhankelijk is van openbare overheden en dit al het geval was sinds ten minste 17/03/2023, stellen wij vast dat hij al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van zijn machtiging tot verblijf.”* en dat *“Aangezien uit het OCMW-atteest van 02/02/2024 blijkt dat zij nog steeds afhankelijk is van openbare overheden en dit al het geval was sinds ten minste 17/03/2023, stellen wij vast dat zij al geruime tijd en tot op heden niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van haar machtiging tot verblijf.”* zijn om voormelde redenen dan ook determinerende motieven in die zin dat zij op zichzelf volstaan om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

De Raad kan bovendien enkel vaststellen dat de verzoekende partijen in hun enig middel zelf stellen dat zij ten laste vallen van de overheid. Daarmee bevestigen zij dus de determinerende motieven van de bestreden beslissingen. Deze motieven blijven dan ook overeind.

De verzoekende partijen voeren in hun enig middel weliswaar aan dat zij ernstige medische problemen hebben en door hun handicap 66 percent arbeidsongeschikt zijn, maar uit voorgaande bespreking blijkt dat er wettelijk geen enkele uitzondering wordt voorzien op de voorwaarde van het bezitten van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste van de overheid te vallen, voor het in aanmerking komen voor de verlenging van het beperkte verblijf op grond van artikel 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De betreffende uiteenzetting van de verzoekende partijen is om die reden dan ook niet dienstig. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet voorhouden dat de verwerende partij hun gezondheidssituatie niet afdoende zou onderzocht hebben of in overweging genomen zou hebben.

De verzoekende partijen ontwikkelen in hun enig middel ook een uitgebreide uiteenzetting waarbij zij het hebben over een bevel tot teruggrijping, en een verplichte terugkeer naar Syrië. De Raad kan enkel vaststellen dat de bestreden beslissingen zelf uitdrukkelijk vermelden dat zij geen bevel om het grondgebied te verlaten bevatten en dat het in casu enkel gaat om een weigering van verlenging van beperkt verblijf. Het hele discours van de verzoekende partijen dat betrekking heeft op de voorgehouden verplichte terugkeer naar Syrië en de schendingen van beginselen en bepalingen die daarmee volgens de verzoekende partijen verbonden zijn, is om die reden niet dienstig en niet ontvankelijk. De motieven die de verwerende partij in de bestreden beslissingen heeft opgenomen over de gezondheidssituatie van de verzoekende partijen zijn in dat opzicht overigens overbodige motieven.

Uit de brief van de verwerende partij aan de verzoekende partijen van 17 november 2023, waarbij de verwerende partij aan de verzoekende partijen liet weten dat zij overweegt om een einde te stellen aan hun verblijfsmachtiging, blijkt dat de verwerende partij hierin onder meer als volgt stelde:

“Wanneer de in het eerste lid bedoelde vreemdeling vergezeld of vervoegd werd door een in artikel 10, §1, eerste lid, 4° tot 7° bedoeld familielid, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, de duur van zijn verblijf op het grondgebied van het Rijk, het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van oorsprong.

Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van de duurzame verankering : bv: Alle stukken die u nodig acht.

Alle documenten dienen binnen de 30 dagen overgemaakt te worden bij de gemeentelijke administratie. Voor zover er nadien nog geen uitsluitsel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u ten allen tijde relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten.”

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij hen nooit stukken heeft gevraagd met betrekking tot hun familiale omstandigheden, zoals de verzoekende partijen voorhouden in hun enig middel.

De verzoekende partijen stellen verder dat volgens hen minstens onvoldoende en veeleer geen rekening gehouden werd met hun werkelijke leefomstandigheden. Zij verwijzen naar het feit dat zij op leeftijd zijn, dat

zij ziek en gehandicapt zijn, dat zij in België duurzaam verankerd zijn dankzij zeer frequent contact met hun kinderen, schoonkinderen, kleinkinderen en een ruim netwerk aan vrienden en kennissen, dat zij natuurlijk niet kunnen terugkeren naar Syrië, rekening houdende met hun eigen fysieke toestand en de huidige problematieken in de Syrische staat.

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen uitdrukkelijk geen bevel om het grondgebied te verlaten bevatten. Bovendien bevatten de bestreden beslissingen de volgende motieven, die de verzoekende partijen niet op enige concrete wijze betwisten:

(eerste bestreden beslissing)

“Er zijn attesten van geen OCMW-steun, DIMONA-aangiftes, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een certificaat van onderbreking van activiteit, attesten van Hogeschool Gent, individuele rekeningen van de jaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024, alsook fiche nr. 281.10 van de jaren 2021, 2022 en 2023, allemaal op naam van de referentiepersoon. Hoewel de referentiepersoon studeert, werkt als student en geen OCMW-steun ontvangt, verandert dit niets aan het feit dat de betrokkene ten laste blijft van de openbare overheden en niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van zijn machtiging tot verblijf. Daarnaast heeft de referentiepersoon in haar motivatieschrijven voor de verlenging van de verblijfsmachtiging van haar ouders de gezinssituatie toegelicht. Zij stelt daarin: “Uw diensten vragen aan ons – of in feite aan ‘mij’ – dat ik stappen onderneem met het oog op werk.

Echter, ik ben nog steeds student en ontvang OCMW-steun aangezien ik nog niet in staat ben om volledig financieel onafhankelijk te zijn,” en dat haar ouders om medische redenen niet in staat zijn om te werken. Ook stelt zij dat beiden zijn vrijgesteld van de taalvereisten. Dit schrijven van de referentiepersoon werd aan onze dienst overgemaakt op 24/10/2023. Uit het voorgelegde OCMW-atteest op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij op datum 06/05/2024 geen OCMW-steun ontvangt. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat deze voorwaarde uit artikel 13, §1 betrekking heeft op de betrokkene.

Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt, zowel op zijn eigen naam als op die van zijn partner, samen met een ingevulde medische vragenlijst. Hiermee wil hij aantonen dat hij en zijn partner omwille van gezondheidsproblemen niet actief kunnen zijn op de arbeidsmarkt en niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken om niet ten laste te vallen van de overheid. Daarnaast zijn ook attesten van erkenning van een handicap voor beide personen overgemaakt. Om de ernst van hun medische situatie beter te kunnen beoordelen, werd advies ingewonnen bij de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor betrokkene werd bevestigd dat hij een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2022, 2023 en 2024 verschillende pathologieën werden vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te weten of de behandeling nog steeds nodig is. Wat de partner betreft: ook zij heeft een complexe medische voorgeschiedenis, maar de arts merkt op dat de meest recente medische documenten dateren van april 2023 — inmiddels meer dan twee jaar oud. Ook in dit geval is het niet mogelijk vast te stellen of de behandeling nog steeds nodig is.

Betrokkene heeft een deelcertificaat van de opleiding ‘Vorbereitung Latijns schrift’ overgemaakt, waarin wordt vermeld dat deze met vrucht is beëindigd, evenals een deelcertificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1, eveneens met vrucht beëindigd. Verder is er een attest van Leerpunt waarop wordt verklaard dat hij het maximale niveau van alfabetisering NT2 heeft bereikt binnen het aanbod van deze organisatie. Daarnaast zijn een deelcertificaatsupplement, een certificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 en een attest inburgering, waarin staat dat deze met vrucht is afgerond, op naam van zijn partner in het kader van haar integratie en inburgering. Deze documenten beschouwen wij echter als standaardbewijzen van integratie die van elke vreemdeling die zich in België wil vestigen, verwacht worden. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte) inspanning en zijn daarom geen bewijs van een bijzondere band met of integratie in België. De attesten van het OCMW, zowel op naam van betrokkene als van zijn partner, waaruit blijkt dat leefloon werd toegekend, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling. Ze tonen uitsluitend aan dat leefloon werd of wordt ontvangen. Evenmin doen de volgende voorgelegde documenten afbreuk aan onze beslissing: het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene, de gezinssamenstelling, de attesten van de mutualiteit op naam van betrokkene, zijn partner en de referentiepersoon, de bijlage 15 en het aanvraagformulier voor juridische tweedelijnsbijstand. Deze stukken bewijzen slechts dat betrokkene een blanco strafregister heeft, wie deel uitmaakt van het gezin, dat zij aangesloten zijn bij een mutualiteit, dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijlage 15 en dat er een aanvraag is ingediend voor juridische tweedelijnsbijstand. Ook deze documenten vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen dan ook niet leiden tot een verdere machtiging tot verblijf voor betrokkene.

Wat betreft de duur van het verblijf in het Rijk Betrokkene verblijft sinds mei 2017 in het Rijk. Hoewel aangenomen kan worden dat hij in de tussentijd bepaalde banden met België heeft ontwikkeld, blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij afbreuk doen aan onze conclusie. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets daarvan voorgelegd,

ondanks het feit dat wij dit stipuleerden in ons hoorrecht. Hij heeft geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat terugkeer naar het land van herkomst volstrekt onmogelijk zou zijn. Aangezien betrokkene ongeveer 57 jaar in zijn land van herkomst heeft verbleven, nog steeds zijn moedertaal beheerst en rekening houdend met zijn leeftijd, wordt aangenomen dat (re)integratie in het land van herkomst haalbaar blijft. Er mag worden verwacht dat hij nog aansluiting kan vinden bij het maatschappelijk leven aldaar, en dat hij meer voeling heeft met het land waarvan hij de nationaliteit draagt.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene: hij woont sinds zijn binnenkomst in het Rijk en tot op heden samen met zijn partner mevr. A. D. °1967 en hun zoon (de referentiepersoon) A. A. E. °1999. Het verblijf van zijn partner werd op dezelfde datum beëindigd. In het administratief dossier wordt ook een persoon vermeld die op hetzelfde adres woont, A. R. (RR. (...)), met de Belgische nationaliteit en aangeduid als "niet-verwant." Onze dienst kan niet nagaan wie deze persoon is, aangezien er geen verwantschap werd aangetoond. Betrokkene heeft hierover geen bijkomende informatie of documenten voorgelegd die de aard van deze relatie zouden kunnen verduidelijken. Het samenwonen van betrokkene met zijn zoon en A. R. (°1995), verandert niets aan onze beslissing. Deze samenwoning wijzigt niets aan het feit dat hij de aan hem gestipuleerde voorwaarden dient na te leven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin. Evenmin kan blijken dat betrokkene's aanwezigheid in België onontbeerlijk is in het gezin. Ook blijkt uit niets in het dossier dat zijn gezinsleden plots minder goed zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder zijn aanwezigheid.

Wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst, stelt onze dienst vast dat betrokkene, ondanks zijn verblijf van ongeveer acht jaar in België, het grootste deel van zijn leven — ongeveer 57 jaar — heeft doorgebracht in het land van herkomst. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt waarom hij op termijn niet in zijn land van herkomst zou kunnen verblijven of er zijn leven opnieuw zou kunnen opbouwen. Gezien zijn langdurige levensloop daar, acht onze dienst het niet onredelijk dat hij zich opnieuw al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst zou kunnen vestigen. Het is meer dan aannemelijk dat betrokkene zijn moedertaal nog steeds beheerst. Hij is momenteel ongeveer 65 jaar oud en bracht zijn kindertijd, jeugd en het grootste deel van zijn volwassen leven door in zijn land van herkomst. Er zijn geen elementen aangereikt die erop wijzen dat hij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Evenmin is het ondenkbaar dat er geen enkele (familiale) band meer zou bestaan met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had hij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat hij naliel te doen.

Wat betreft de medische elementen: Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt. Zoals eerder vermeld, heeft de arts van de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd dat betrokkene een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2022, 2023 en 2024 verschillende pathologieën zijn vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te beoordelen of de behandeling momenteel nog nodig is. De arts geeft daarnaast aan dat geen van medische aandoeningen, behalve in het geval van verergering van hartproblemen - reizen, met name per vliegtuig, onmogelijk maakt. Op basis hiervan oordelen wij dat betrokkene heden nog steeds terug kan keren naar Syrië.

Wij merken op dat zijn zoon begunstigde is van het statuut van subsidiaire bescherming. Onze dienst beweert niet dat hij, indien betrokkene eventueel terugreist naar zijn land van herkomst, hem moet vergezellen. Indien gewenst kunnen de contacten met hem via moderne communicatiemiddelen worden onderhouden. Indien betrokkene echter van mening is dat hij -net zoals zijn zoon- een statuut van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging op een andere basis wenst te bekomen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet gestipuleerde aanvraag in te dienen."

en

(tweede bestreden beslissing)

"Er zijn attesten van geen OCMW-steun, DIMONA-aangiftes, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een certificaat van onderbreking van activiteit, attesten van Hogeschool Gent, individuele rekeningen van de jaren 2019, 2020, 2021, 2022, 2023 en 2024, alsook fiche nr. 281.10 van de jaren 2021, 2022 en 2023, allemaal op naam van de referentiepersoon. Hoewel de referentiepersoon studeert, werkt als student en geen OCMW-steun ontvangt, verandert dit niets aan het feit dat de betrokkene ten laste blijft van de openbare overheden en niet voldoet aan één van de basisvoorwaarden van haar machtiging tot verblijf. Daarnaast heeft de referentiepersoon in haar motivatieschrijven voor de verlenging van de verblijfsmachtiging van haar ouders de gezinssituatie toegelicht. Zij stelt daarin: "Uw diensten vragen aan ons – of in feite aan 'mij' – dat ik stappen onderneem met het oog op werk. Echter, ik ben nog steeds student en ontvang OCMW-steun aangezien ik nog niet in staat ben om volledig financieel onafhankelijk te zijn," en dat haar ouders om medische redenen niet in staat zijn om te werken. Ook stelt zij dat beiden zijn vrijgesteld van de taalvereisten. Dit schrijven van de referentiepersoon werd aan onze dienst overgemaakt op 24/10/2023. Uit het

voorgelegde OCMW-atteest op naam van de referentiepersoon blijkt dat hij op datum 06/05/2024 geen OCMW-steun ontvangt. Tegelijkertijd dient opgemerkt te worden dat deze voorwaarde uit artikel 13, §1 betrekking heeft op de betrokkene.

Betrokkene heeft verschillende medische verslagen op haar naam en op naam van haar partner overgemaakt, samen met een ingevulde medische vragenlijst op naam van haar partner, als bewijs dat zij en haar partner door ziekte niet in staat zijn actief te zijn op de arbeidsmarkt en niet beschikken over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Daarnaast zijn ook attesten van erkenning van een handicap voor beide personen overgemaakt. Om de ernst van hun medische situatie beter te kunnen beoordelen, werd advies ingewonnen bij de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken. Wat betrokkene betreft, werd bevestigd dat zij diverse medische voorgeschiedenis heeft met verschillende pathologieën actief in de jaren 2021, 2022 en 2023. De arts merkt echter op dat de meest recente medische documenten dateren van april 2023 — inmiddels meer dan twee jaar oud, waardoor het niet mogelijk is vast te stellen of de behandeling nog steeds nodig is. Ook de partner heeft een complexe medische voorgeschiedenis met verschillende pathologieën vastgesteld in 2022, 2023 en 2024. Aangezien ook hier de documenten niet recent zijn, kan evenmin vastgesteld worden of de behandeling nog steeds nodig is.

Betrokkene heeft een deelcertificaatsupplement, een certificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 en een attest van inburgering, waarin staat dat deze met vrucht zijn afgerond, overgemaakt op eigen naam. Daarnaast zijn ook een deelcertificaat van de opleiding 'Voorbereiding Latijns schrift' en een deelcertificaat van de opleiding Nederlands – richtgraad 1 toegevoegd, beide met de vermelding dat de opleidingen met vrucht zijn beëindigd en een attest van Leerpunt op naam van haar partner, waarin wordt bevestigd dat hij het maximale niveau van alfabetisering NT2 heeft bereikt binnen het aanbod van deze organisatie. Deze documenten zijn overgemaakt in het kader van haar integratie en inburgering. Deze documenten beschouwen wij echter als standaardbewijzen van integratie die van elke vreemdeling die zich in België wil vestigen, verwacht worden. Dergelijke cursussen vormen een minimale (en vaak wettelijk verplichte) inspanning en zijn daarom geen bewijs van een bijzondere band met of integratie in België. De attesten van het OCMW, zowel op naam van betrokkene als van haar partner, waaruit blijkt dat leefloon werd toegekend, doen evenmin afbreuk aan deze vaststelling. Ze tonen uitsluitend aan dat leefloon werd of wordt ontvangen. Evenmin doen de volgende voorgelegde documenten afbreuk aan onze beslissing: het blanco uittreksel uit het strafregister van betrokkene, de gezinssamenstelling, de attesten van de mutualiteit op naam van betrokkene, haar partner en de referentiepersoon, de bijlage 15 en het aanvraagformulier voor juridische tweedelijnsbijstand. Deze stukken bewijzen slechts dat betrokkene een blanco strafregister heeft, wie deel uitmaakt van het gezin, dat zij aangesloten zijn bij een mutualiteit, dat betrokkene in het bezit is gesteld van een bijlage 15 en dat er een aanvraag is ingediend voor juridische tweedelijnsbijstand. Ook deze documenten vormen geen bewijs van bijzondere integratie en kunnen dan ook niet leiden tot een verdere machtiging tot verblijf voor betrokkene.

Wat betreft de duur van het verblijf in het Rijk Betrokkene verblijft sinds mei 2017 in het Rijk. Hoewel aangenomen kan worden dat zij in de tussentijd bepaalde banden met België heeft ontwikkeld, blijkt niet dat deze van uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij afbreuk doen aan onze conclusie. In hoeverre een gebrek aan familiale, culturele of sociale banden met het land van herkomst, betrokkene in de weg zou staan terug te keren naar het land van herkomst, blijkt evenmin uit het dossier. Betrokkene heeft niets daarvan voorgelegd, ondanks het feit dat wij dit stipuleerden in ons hoorrecht. Zij heeft geen elementen aangereikt waaruit blijkt dat terugkeer naar het land van herkomst volstrekt onmogelijk zou zijn. Aangezien betrokkene ongeveer 50 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven, nog steeds haar moedertaal beheerst en rekening houdend met haar leeftijd, wordt aangenomen dat (re)integratie in het land van herkomst haalbaar blijft. Er mag worden verwacht dat zij nog aansluiting kan vinden bij het maatschappelijk leven aldaar, en dat zij meer voeling heeft met het land waarvan zij de nationaliteit draagt.

Wat betreft de aard en hechtheid van de gezinsband van betrokkene: zij woont sinds haar binnenkomst in het Rijk en tot op heden samen met haar partner mvr. A. D. °1967 en hun zoon (de referentiepersoon) A. A. E. °1999. Het verblijf van haar partner werd op dezelfde datum beëindigd. In het administratief dossier wordt ook een persoon vermeld die op hetzelfde adres woont, A. R. (RR.95010259685), met de Belgische nationaliteit en aangeduid als "niet-verwant." Onze dienst kan niet nagaan wie deze persoon is, aangezien er geen verwantschap werd aangetoond. Betrokkene heeft hierover geen bijkomende informatie of documenten voorgelegd die de aard van deze relatie zouden kunnen verduidelijken. Het samenwonen van betrokkene met haar zoon en A. R. (°1995), verandert niets aan onze beslissing. Deze samenwoonst wijzigt niets aan het feit dat zij de aan haar gestipuleerde voorwaarden dient na te leven. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene aanwezigheid op dit moment onontbeerlijk is in het gezin. Evenmin kan blijken dat betrokkene aanwezigheid in België onontbeerlijk is in het gezin. Ook blijkt uit niets in het dossier dat haar gezinsleden plots minder goed zelfstandig zouden kunnen functioneren zonder haar aanwezigheid.

Wat betreft het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het land van herkomst, stelt onze dienst vast dat betrokkene, ondanks haar verblijf van ongeveer acht jaar in België, het grootste deel van haar leven — ongeveer vijftig jaar — heeft doorgebracht in het land van herkomst. Er werden geen documenten voorgelegd waaruit blijkt waarom zij op termijn niet in haar land van herkomst zou kunnen verblijven of er haar leven opnieuw zou kunnen opbouwen. Gezien haar langdurige levensloop daar, acht onze dienst het niet onredelijk dat zij zich opnieuw al dan niet tijdelijk, in het land van herkomst zou kunnen vestigen. Het is meer dan aannemelijk dat betrokkene haar moedertaal nog steeds beheerst. Zij is momenteel ongeveer 58 jaar oud en bracht haar kindertijd, jeugd en het grootste deel van haar volwassen leven door in haar land van herkomst. Er zijn geen elementen aangereikt die erop wijzen dat zij niet meer zou kunnen aarden in het land van herkomst. Evenmin is het ondenkbaar dat er geen enkele (familiale) band meer zou bestaan met het land van herkomst. Indien betrokkene dit wenste in te roepen, had zij dit op actieve wijze moeten toelichten/aantonen, wat zij naliet te doen.

Wat betreft de medische elementen: Betrokkene heeft meerdere medische verslagen overgemaakt. Zoals eerder vermeld, heeft de arts van de medische cel van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigd dat betrokkene een complexe medische voorgeschiedenis heeft en dat er in de jaren 2021, 2022 en 2023 verschillende pathologieën zijn vastgesteld. Aangezien de documenten niet recent zijn, is het echter onmogelijk om te beoordelen of de behandeling momenteel nog nodig is. De arts geeft daarnaast aan dat er sprake is van arbeidsongeschiktheid, maar dat geen van de genoemde aandoeningen, zelfs als er één van nog actief zou zijn - reizen, met name per vliegtuig verhindert. Op basis hiervan oordelen wij dat betrokkene heden nog steeds terug kan keren naar Syrië.

Wij merken op dat haar zoon begunstigde is van het statuut van subsidiaire bescherming. Onze dienst beweert niet dat zij, indien betrokkene eventueel terugreist naar haar land van herkomst, haar moet vergezellen. Indien gewenst kunnen de contacten met haar via moderne communicatiemiddelen worden onderhouden. Indien betrokkene echter van mening is dat zij -net zoals haar zoon- een statuut van internationale bescherming of een verblijfsmachtiging op een andere basis wenst te bekomen, staat het haar vrij om de hiervoor in de wet gestipuleerde aanvraag in te dienen.

Indien betrokkene van mening is dat hij meent internationale bescherming te krijgen, staat het hem vrij om de hiervoor in de wet uitgestippelde procedure te volgen. Indien betrokkene verblijf wenst op basis van een andere reden, dient hij de in de wet voorziene procedure te volgen.”

De getuigenissen die de verzoekende partijen in hun enig middel aanhalen van hun zoon en kleindochter, doen aan het voorgaande niets af.

De Raad stelt vast dat uit de bepalingen van artikel 13, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de voorwaarde van het bezitten van toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste van de overheid te vallen, geldt voor betrokkenen zelf. Het betoog van de verzoekende partijen dat hun zoon een gedreven jongvolwassene is die wel degelijk zijn beste beentje voorzet om tegemoet te komen aan de eisen van de Dienst Vreemdelingenzaken door zo goed als mogelijk te trachten in te staan voor de zorgen voor zijn ouders, doet dus, hoe bewonderenswaardig deze situatie ook is, niet ter zake.

De Raad merkt ten slotte op dat, indien de verzoekende partijen van oordeel zijn dat zij omwille van hun medische situatie recht hebben op verblijf in België, zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kunnen indienen. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij dit ook gedaan hebben op 7 februari 2024.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU